Z Velké.

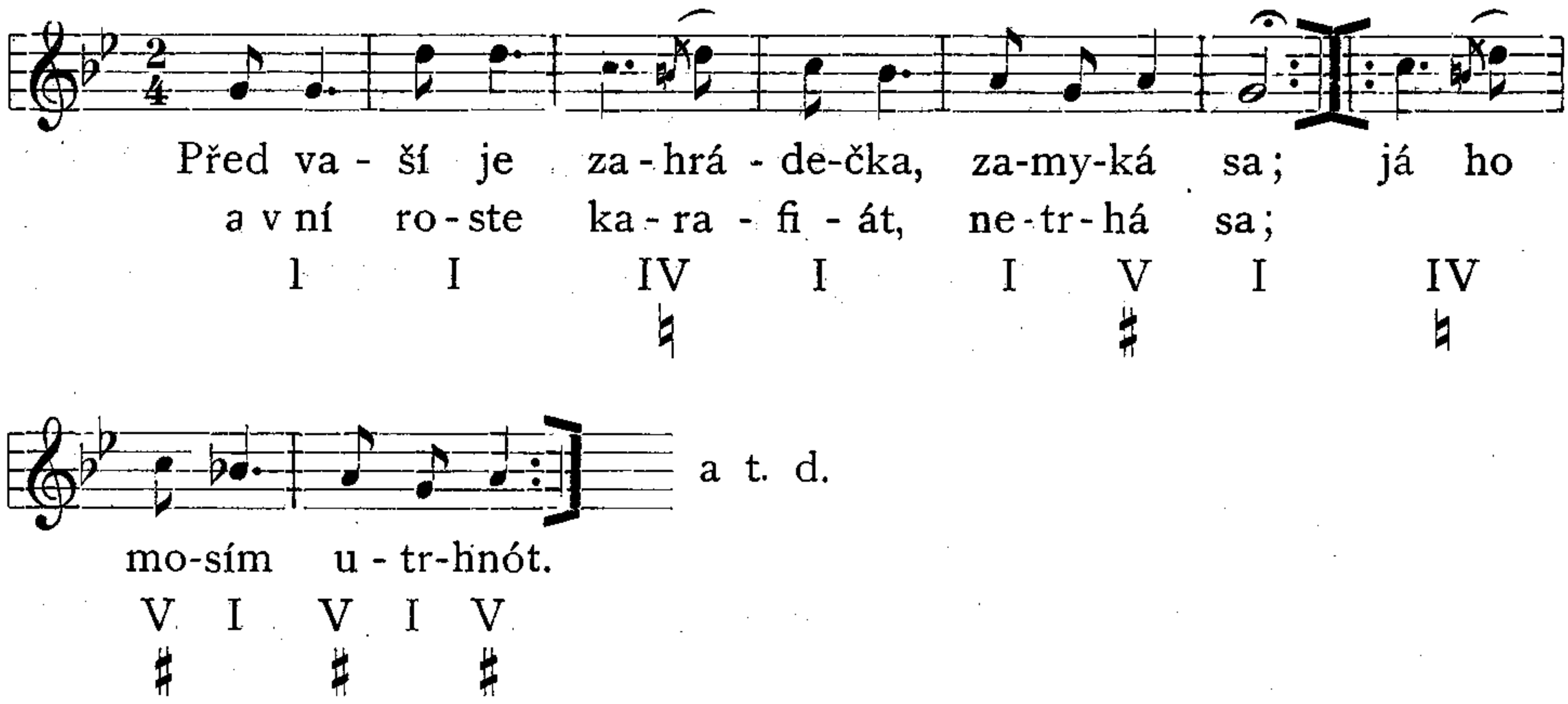

a t. d.

nápadné bylo, že k tonu c^2 v třetím a sedmém taktu hrán byl lidovými hudci velký trojzvuk.

Co by to bylo za stupnici z tonů *j—a—hes—h—c—d—e—fis—j*? Na takové smyšlené stupnice lid náš nemyslí, jich na dobro nezná.

Jeho myšlení hudební vybírá si ze všech tonů, jaké se mu k nejlepšímu účinu nápěvku hodí.

Lidový hudec a zpěvák ani účinu takových stupnicových nápěvů nezná. Proto z nich nečerpá. Po stránce toninové hrají hudci zcela moderně, tvrdě neb měkkce, jak to zřejmo ze hry »vrchom,« »spodem« a rozličných »grifů«.

V písni »Hluboký járečku« (B. J. Kytice, 17.) též v třetím taktu jasně vyzní čtvrtý stupeň.

V písni »Ej létała« (B. J. Kyt. 51.)

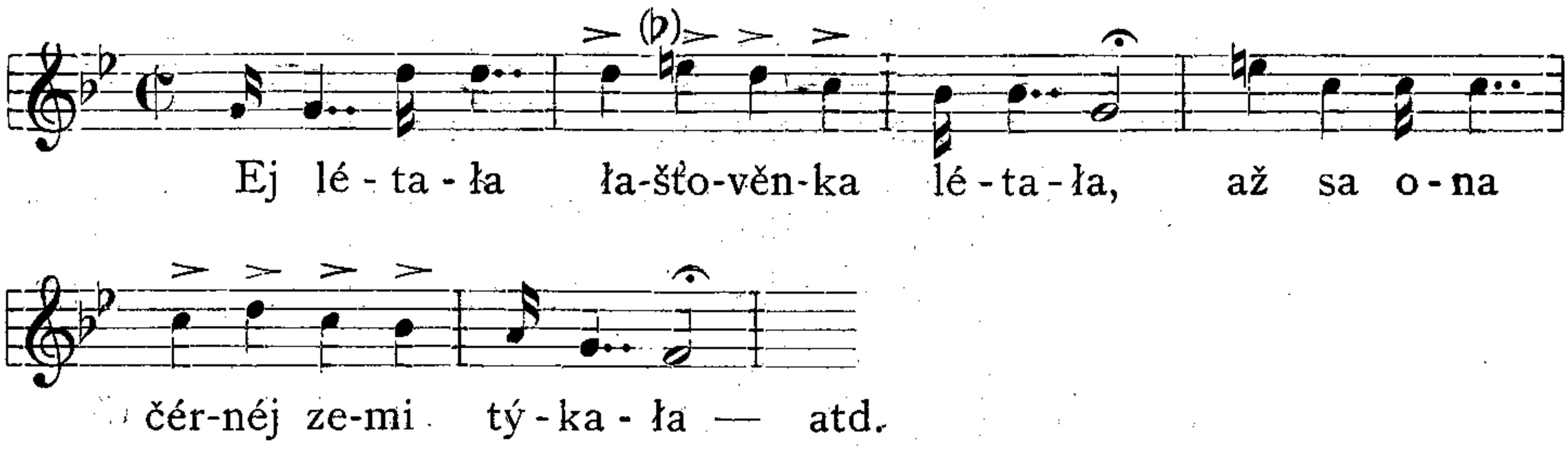

vyzní určitě v třetím taktu trojzvuk *j—hes—d*.

Následné takty nemožno již čítati do toniny *j* měkké, neboť vyzní ve čtvrtém taktu jadrně a jistě trojzvuky *c—e—j*, jenž utvrzuje již toninu *F* tvrdou, vyznívající na určito v šestém taktu.

V druhém taktu ozývá se též *es* místo *e*.

Všech šest taktů jednou theoretickou stupnicí a toninou zabrat, snad dorickou na *j*, není po pravdě.